

Sygn. akt II AKa 496/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Ewa Leszczyńska - Furtak

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska (spr.)

SO (del.) – Katarzyna Capałowska

Protokolant: Anna Duda

przy udziale prokuratora Grzegorza Talarka i oskarżyciela posiłkowego (...)(...)

po rozpoznaniu w dniach 25.06.2019r., 23.01.2020 i 5 listopada 2020 r.

sprawy:

1. M. S. (1), syna Z. i B. z domu J., urodz. (...) w W.,

oskarżonego z art.278§1 kk w zw. z art.294§1 kk w zb. z art.278§5 kk w zb. z art.275§1 kk w zb. z art.276 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk i art.91§1 kk, art.258§1 kk, art.279§1 kk w zb. z art.278§5 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.18§2 kk w zw. z art.288§1 kk, art.270§1 kk, art.279§1 kk, art.263§2 kk;

2. P. S., syna Z. i B. z domu J., urodz. (...) w W. oskarżonego z art.278§1 kk w zw. z art.294§1 kk w zb. z art.278§5 kk w zb. z art.275§1 kk w zb. z art.276 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk i art.91§1 kk, art.258§1 kk, art.279§1 kk w zb. z art.278§5 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.284§2 kk i art.91§1 kk, art.263§2 kk, art.291§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.279§1 kk i art.91§1 kk;

3. M. D., syna J. i L. z domu D., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art.258§1 kk, art.279§1 kk w zb. z art.278§5 kk w zw. z art.11§2 kk w zw. z art.65§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.64§1 kk i art.91§1 kk, art.279§1 kk (x2), art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk w zw. z art.64§1 kk i art.91§1 kk;

4. J. H. (1), syna W. i M. z domu W., urodz. (...) w W., oskarżonego z art.258§1 kk, art.13§1 kk w zw. z art.279§1 kk w zw. z art.64§2 kk w zw. z art.65§1 kki art.91§1 kk, art.18§3 kk w zw. z art.279§1 kkw zw. z art.64§2 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.64§2 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk;

5. K. S., syna W. i E. z domu S., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art.258§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk;

6. D. B. (1), syna J. i H. z domu W., urodz. (...) w W.,

oskarżonego z art.258§1 kk , art.291§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk, art.279§1 kk w zw. z art.64§2 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk;

7. T. B. (1), syna A. i J. z domu S., urodz. (...) w W.,

oskarżonego z art.258§1 kk, art.291§1 kk w zw. z art.65§1 kk i art.91§1 kk;

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w W. dnia 11 października 2017r.,

sygn. akt XVIII K 407/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. z czynu przypisanego M. S. (1) i P. S. w punkcie III 9 (pkt XI a.o.) eliminuje nazwisko M. D., z czynu z punktu III 29 (pkt XXXI a.o.) przypisanego M. S. (1) i J. H. (1) eliminuje nazwisko P. S., z punktu 55 (pkt LVII a.o.), z punktu III 58 (pkt LX a.o.) przypisanych P. S. i M. D. eliminuje nazwisko M. S. (1), jak też z opisu czynu z punktu III 86 (pkt LXXXIX a.o.) przypisanego P. S. i K. S. eliminuje nazwisko M. S. (1);

2. zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych P. S., M. D. i T. B. (1) w ten sposób, że:

a) karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną P. S. w punkcie XXII obniża do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;

b) z opisu czynów przypisanych M. D. w punkcie XII (w podpunktach od 1 do 7, punkty – CXLIII, CXLIV, CXLV, CXLVI, CXLVII, CXLVIII, CXLIX a.o.) eliminuje działanie w warunkach recydywy, a z kwalifikacji prawnej - art. 64 § 1 k.k.;

c) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z punktu X wymierzonej T. B. (1),

- uniewinnia T. B. (1) od popełnienia czynu z punktu II (pkt II a.o.), eliminując z opisu czynu przypisanego pozostałym oskarżonym jego nazwisko oraz sposób działania, a kosztami postępowania w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

- w punkcie IX, w odniesieniu do podpunktów od 1 do 27 eliminuje z opisu czynów „działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”,

- karę pozbawienia wolności wymierzoną w punkcie IX na podst. art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. obniża do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. utrzymuje w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec P. S., M. D., T. B. (1) i w zaskarżonej części wobec M. S. (1) oraz zaskarżony wyrok wobec J. H. (1), K. S. i D. B. (1);

III. na podst. art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza P. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 30 stycznia 2010r. i od 10 marca 2010r. do 10 lutego 2011r., a T. B. (1) w dniu 10 marca 2010r i od 01 września 2010r. do 23 grudnia 2010r.;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. R. - 840 (osiemset czterdzieści) złotych powiększone o 23 % VAT od tej kwoty, na rzecz adw. A. M. 720 (siedemset dwadzieścia) złotych powiększone o 23 % VAT od tej kwoty, a na rzecz adw. A. P. i adw. O. B. po 600 (sześćset) złotych, powiększone o 23 % VAT - wszyscy Kancelarie Adwokackie w W., tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu przed Sądem II instancji;

V. zasądza od oskarżonych koszty sądowe w postaci opłat w kwotach od:

1.- M. S. (1) – 6.400 (sześć tysięcy czterysta) złotych ,

- M. D. – 4.400 (cztery tysiące czterysta) złotych,

- J. H. (1) – 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych,

K. S. – 2.000 (dwa tysiące) złotych,

- D. B. (1) – 700 (siedemset) złotych

za postępowanie odwoławcze;

2.- P. S. 6.600 (sześć tysięcy sześćset) złotych,

- T. B. (1) 2120 (dwa tysiące sto dwadzieścia) złotych,

za obie instancje,

3.wydatkami dotyczącymi wszystkich oskarżonych za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 496/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	7	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1 ***Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji***

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 października 2017 r.,
sygn. akt XVIII K 407/11

1.2 ***Podmiot wnoszący apelację***

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońcy oskarżonych
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<i>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia obrońcy P. S.</i>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu – art. 60 § 3 k.k., art. 469 § 1 k.k.	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia – art. 167 k.p.k. , 193 § 1 k.p.k., 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 424 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k.	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana przez zastosowanie art. 60 § 1 k.p.k., 4 k.p.k. i wymierzenie kary 3 lat pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny w kwocie po 50 zł każda
<u>1.3.1.</u>	<u>Kierunek</u>		

<u>i</u> <u>zakres</u> <u>zaskarżenia</u> <u>obrońcy</u> <u>J. H.</u> <u>(1)</u>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2.</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza	

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>Obraza prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 §2 k.p.k.</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w</p>	

	ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

	#	uchylenie jako wniosek alternatywny	Zmiana i uniewinnieniem H. od popełnienia zarzuconych mu czynów
--	---	-------------------------------------	---

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia obrońcy K. S.

#	#	na w korzyści	
#		na niekorzyść	

#	#	co do winy	
---	---	------------	--

#		co do kary	
---	--	------------	--

#		co do środka karnego lub	
---	--	--------------------------	--

	innego rozstrzygnięcia albo ustalen a	
	<u>1.3.2.</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>	
	Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.	
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa procesowego -	

	art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 kpk	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on	

	mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

1.4. Wnioski

#	uchylenie jako	Zmiana i uniewinnienie
---	-------------------	------------------------------

		wniosek alternatywny		
<u>1.3.1.</u> <u>Kierunek</u> <u>i</u> <u>zakres</u> <u>zaskarżenia</u> <u>obrońcy</u> <u>D.</u> <u>B.</u> <u>(1)</u>				
# na korzyść	# w szkodli			
# na niekorzyść				
# w części	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
<u>1.3.2.</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>				
Zaznaczyć zarzuty wskazane				

przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. -	obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. -	obraza przepisów prawa procesowego -	art. 7 k.p.k.
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. -	obraza przepisów postępowania, jeżeli	

	<p>mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo</p>

	niezastosowania ś odk zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

1.4. Wnioski

#	uchylenie wyroku jako wniosek alternatywny	Zmiana i uniewinnienie oskarżonego od popelnienia zarzucanych mu czynów
---	--	---

1.3.1.
Kierunek
i
zakres
zaskarżenia
Obrońca
T.
B.
(1)

#	#		
na	w		
korzyści	świadczeń		

#	na niekorzyść			
#	#	co do winy		
#	co do kary			
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia			
<u>1.3.2.</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>				
Zaznaczyć zarzuty wskazane prze strony w apelacji.				
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w			

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu - art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art.

	410 k.p.k., art. 424 § 2 k.p.k., art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na reść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on	

	mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

1.4. Wnioski

	#	uchylenie zaskarżonego wyroku	zmiana
<u>1.3.1.</u> <u>Kierunek</u> <u>i</u> <u>zakres</u> <u>zaskarżenia</u> <u>obrońcy</u> <u>M.</u> <u>S.</u> <u>(1)</u>			
#	#	na w korzyść	na niekorzyść
#	#	w części	co do winy
#	co do kary		
#	co do sposobu wyliczenia środka kompensacyjnego		
<u>1.3.2.</u> <u>Podniesione</u> <u>zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony			

w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie		

	odpowiada prawu - art. 7 k.p.k., art. 415 k.p.k.	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść	

	tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

1.4. Wnioski

#	uchylenie zmiany wyroku w zaskarżonej części i przekazanie		
---	--	--	--

			sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania	
<u>1.3.1.</u> <u>Kierunek</u> <u>i</u> <u>zakres</u> <u>zaskarżenia</u> <u>obrońcy</u> <u>M.</u> <u>D.</u>				
#	#	na	w	
		korzyść	korzyść	
#		na		
		niekorzyść		
#	#	w	co	
		części	do	
		co	winy	
		do		
		punktu		
		XII		
#		co		
		do		
		kary		
#		co		
		do		
		środka		
		karnego		
		lub		
		innego		
		rozstrzygnięcia		
		albo		
		ustalenia		

1.3.2.**Podniesione
zarzuty**

Zaznaczyć
zarzuty
wskazane
przez
strony
w
apelacji.

art.
438
pkt
1
k.p.k.
-
obraza
przepisów
prawa
materialnego
w
zakresie
kwalifikacji
prawnej
czynu
przypisanego
oskarżonemu
-
art.
64
§ 1
k.k.,
art.
46
§ 1
k.k.

art.
438
pkt
1a
k.p.k.
-
obraza
przepisów

	<p>prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w</p>	

	ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		

1.4. Wnioski

#	uchylenie	nie	Zmiana i orzeczenie niższej kary
---	-----------	-----	----------------------------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów****2.1.1. Fakty uznane za udowodnione**

Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
-----	----------------------	---------------	---

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.
-----	----------------------	---------------	---

2.2. Ocena dowodów**2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów**

Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	Zarzuty obrońców M. S. (1), J. H. (1), K. S., D. B. (1) Zarzuty obrońców P. S., M. D., T. B. (1)	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne # zasadny # częściowo zasadne # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Wniosek		
Wnioski o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi		# zasadny # częściowo zasadny

I instancji do ponownego rozpoznania.	# niezasadne	
Wnioski zmianę zaskarżonego wyroku	# zasadne # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Związłe o powodach uwzględnienia okoliczności.	
<p>W odniesieniu do apelacji obrońcy M. S. (1) oraz w związku ze złożonym przez C. F. wnioskiem o sporządzenie uzasadnienia:</p> <p>Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut obrazy art. 415 § 1 k.p.k. Pomimo tego, że zapadł w postępowaniu cywilnym wobec C. F. wyrok Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 18.03.2011r., utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30.06.2011r., w sprawie I Ca 554/11 – k. 10179, to nie doszło do naruszenia reguły antykumulacyjnej wskutek zobowiązania P. i M. S. (1) do naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. Z art. 415 k.p.k. wynika wprost, że obowiązku naprawienia szkody nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z <u>popelnienia przestępstwa</u> jest przedmiotem innego postępowania, albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. (...) S.A., dawniej Kolporter jako pokrzywdzony uzyskał odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności kontraktowej od C. F., natomiast P. S. i M. S. (1) ponoszą odpowiedzialność z deliktu, jako że zostali uznani winnymi popelnienia przestępstwa. Podstawę zasądzenia odszkodowania i obowiązku naprawienia szkody stanowią inne, wykluczające się tytuły, pokrzywdzony ma natomiast</p>	

prawo wyboru w stosunku, do którego z dłużników skieruje tytuł egzekucyjny, na zasadzie in solidum.

Co do oskarżycielki posiłkowej C. F. Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 49 § 1 k.p.k., pokrzywdzonym jest osoba fizyczna lub prawna, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone, lub zagrożone przez przestępstwo.

W kontekście tego przepisu, w wątpliwość należy poddać status C. F. jako oskarżycielki posiłkowej. Wprawdzie była odpowiedzialna za transport towaru, lecz nie była jego właścicielką. Przestępstwa dokonano na szkodę (...) S.A. oraz (...), ewentualnie E. B.. Fakt zasądzenia od C. F. odszkodowania nie czyni ją pokrzywdzoną w bezpośredni sposób przestępstwem, lecz pośredni z punktu widzenia prawa karnego. Podobnie z tego samego punktu widzenia nie byłoby możliwe zasądzenie od oskarżonych na jej rzecz kosztów procesu cywilnego i odsetek od kwoty głównej, które ponosi w wyniku trwania egzekucji komorniczej.

Z powyższym zarzutem poniekąd wiąże się zarzut podniesiony przez adw. E. L. – rażąco niewspółmiernej kary.

Zarzut ten także nie był zasadny. Kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest karą mniej dolegliwą niż proponowana w apelacji kara o charakterze bezwzględnym, choćby w niższym wymiarze zaproponowanym przez obrońcę. Kara tak ukształtowana nie nosi cech rażącej niewspółmierności, nawet w przypadku zarządzenia jej wykonania, jeżeli się uwzględni ilość dokonanych przez M. S. (1) przestępstw i jego rolę oraz zaangażowanie w przestępczy proceder. Kara 5 lat pozbawienia wolności odzwierciedla także wewnętrzną sprawiedliwość wyroku.

Zarzut wadliwej, bo nie dokonanej przez biegłego wyceny przedmiotów , pochodzących z kradzieży podnieśli obrońcy: M. S. (1), P. S. – adw. F. D. – działający z substytucji adw. A. G. i adw. J. Ś. oraz obrońca M. D..

Sąd odwoławczy nie podzielił w tym względzie poglądów obrońców. Oczywistym jest, że pokrzywdzeni byli w stanie jedynie orientacyjnie oszacować wartość skradzionego im mienia, jeśli nie dotyczyło to pieniędzy. Nikt przecież nie dokonuje wyceny biżuterii i innych przedmiotów, szczególnie użytkowych, gdy nie ma

takiej potrzeby. Powszechnie uznana jest jednak praktyka opierania się na depozycjach pokrzywdzonych, zwłaszcza, że w tej konkretnej sprawie nie zdarzył się ani jeden przypadek, by podana wartość znacząco odbiegała od wartości rynkowej. Raczej wartości zaniżano, o czym świadczą zeznania T. T., która wartość złotych obrączek oceniła na kwotę 1000 złotych (k.6002 – 6003). Poza tym należałoby zadać obrońcom pytanie, co mianowicie miałyby wyceniać rzeczoznawca, skoro odzyskano nieliczne przedmioty pochodzące z włamań (vide przykładowo zeznania H. C. -k. 1884., A. S. – k. 6503 -6504). Elementem pomocniczym we wnioskowaniu nie mogą być kwoty wypłacane niektórym z pokrzywdzonych przez firmy ubezpieczeniowe, ponieważ powiązane to jest z rodzajem polisy i wysokością kwoty ubezpieczenia, która bywa zaniżana z jednego wyłącznie powodu - ekonomicznego.

Na str. 6 apelacji adw. J. Ś. zawarł stwierdzenie, że „skarżącemu wydaje się”, iż nie wszyscy pokrzywdzeni złożyli wnioski o naprawienie szkody.

Odpierając zarzuty Sąd II instancji wskazuje karty, na których znajdują się wnioski pokrzywdzonych:

k. 10150, k.10212., k. 10163,k. 10178, k.1024, k. 10221, k.8956, k. 3722, k. 3838, k. 4017, k. 5664, k. 6684, k. 6693, k. 10150, k. 11725, k. 11726, k. 11728, k. 11729, k. 11730, k. 11916, k. 11917, k. 11918, k. 11984, k. 11986, k. 11988 i ponownie 11988 (O. Z. i H. R.), k. 12004, k. 12023, k. 12171, k. 12172, k. 12173, k. 12174, k. 12375, k. 12375, k. k. 12379, k. 12380, k. 12381, k. 12381v, k. 12612, k. 12613, k. 12614, k. 12614, k. 12615, k. 12618, k. 12619, k. 12837, k. 12839 – 40, k.12842, k. 12843, k. 12844, k. 12886, k. 12887, k. 12889, k. 12890, k. 12891, k. 13030, k. 13031, k. 13031v, k. 13111, k.13442, k. 13605, k. 13609, k. 13715, k. 13715 – 13716, k. 14008, k. 14084, k. 14427, k. 11724.

Przymiotu wniosku nie tracą oświadczenia nielicznych pokrzywdzonych, którzy wnosili, aby prokurator w ich imieniu wytoczył powództwo adhezyjne. Był to przejaw woli jednoznacznie wskazujący na to, że chcą aby szkoda została im naprawiona.

Ponadto za niezasadny uznano zarzut postawiony przez obrońców P. S. – obrazu art. 60 § 3 k.k.

Obaj obrońcy dostrzegli, że wyjaśnienia P. S. w odniesieniu do niektórych współoskarżonych były

zmienne, adw. F. D. wyraził pogląd, że pomimo to i przy założeniu, że P. S. „ujawnił” znane organom ścigania okoliczności dotyczące osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw i istotne okoliczności ich popełnienia, należało zastosować art. 60 § 3 k.k. oraz art. 60 § 4 k.k.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do tej koncepcji, stwierdzić należy, że problemem w sprawie oskarżonego P. S. nie było to, czy ujawnił znane, czy też nieznanne organom ścigania okoliczności popełnionych przestępstw, tylko brak konsekwencji, co do roli J. H., K. S., D. B. i poniekąd T. B., który nie dokonywał włamań, był paserem. Co do możliwości zastosowania wobec P. S. dyspozycji art. 60 § 4 k.k., to jest to przepis prawa materialnego, który fakultatywnie przewiduje możliwość nadzwyczajnego złagodzenia kary, ale co istotne, na wniosek prokuratora, którego ten nie złożył.

Drugi z obrońców – adw. J. Ś. w apelacji przedstawił swój wywód, który doprowadził go do wniosku, że skoro ustawodawca uwarunkował zastosowanie obligatoryjnej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary wyłącznie od „ujawnienia”, a nie także podtrzymywania istotnych okoliczności popełnienia przestępstw we wszystkich etapach postępowania, to w przypadku oskarżonego należało tę instytucję zastosować, tym bardziej, że żaden z oskarżonych, co do których odwołał pomówienie nie został uniewinniony.

Sąd odwoławczy dostrzega, że w doktrynie i orzecznictwie zrysowały się dwa sprzeczne stanowiska – zgodnie z jednym prymat przy stosowaniu art. 60 § 3 k.k. powinna mieć wykładnia językowa, a z niej nie wynika istnienie obowiązku potwierdzenia przed sądem wyjaśnień uprawniających do skorzystania z nadzwyczajnego złagodzenia kary, druga zaś grupa poglądów przyznaje prymat wykładni celowościowej, uznając że niedopuszczalne jest korzystanie z przywileju nadzwyczajnego złagodzenia kary w przypadku sprawcy zachowującego się nielojalnie w toku procesu karnego.

Sąd Apelacyjny uznał, że punktem wyjścia dla dalszych rozważań jest geneza powstania art. 60 § 3 i 4 k.k. Zadaniem tej regulacji prawnej było przede wszystkim przełamanie zmyślenia charakterystycznej dla świata przestępczego i rozbicie solidarności grupowej. P. S. składając w postępowaniu przygotowawczym wyjaśnienia obciążające współoskarżonych, a następnie odwołując je przed sądem zmanifestował respektowanie

solidarności z grupą przestępczą. Nie tylko to przekreślało możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary temu oskarżonemu, lecz także jego interesowna postawa zaprezentowana po wznowieniu przewodu sądowego. P. S. usłyszawszy oczekiwania prokuratora w odniesieniu do wysokości kary, zmienił zdanie i potwierdził wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego.

Oskarżony P. S. w sposób instrumentalny potraktował instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd odwoławczy podzielił zapatrywania Sądu Okręgowego w zakresie niemożności zastosowania art. 60 § 3 k.k., uznając, że obecnie wykładnia celowościowa jest wykładnią dominującą.

Nie da się też, tak jak zaproponował jeden z obrońców – wyselekcjonować czynów, co do przebiegu których oskarżony składając wyjaśnienia był konsekwentny i nadzwyczajnie złagodzić w tych przypadkach karę. W tej kwestii wypowiedział się między innymi Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19.08.1999r., I KZP 24/99 OSNKW 1999/9-10, poz. 48. „W sytuacji, gdy oskarżony popełnił przestępstwa w warunkach ciągu przestępstw, określonego w art. 91 § 1 k.k., przy czym jedynie do niektórych z nich zachodzą przesłanki do nadzwyczajnego złagodzenia kary, sąd orzekając jedną karę za ten ciąg przestępstw może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, albo wymierzyć karę według reguł określonych w art. 91 § 1 k.k., tj. nawet z nadzwyczajnym obostrzeniem (art. 57 § 2 k.k.). Czyny te są ujmowane łącznie i co do owej łączności zachodzi fakultatywna podstawa nadzwyczajnego obostrzenia kary.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy nie mógł się dopuścić obrazy art. 60 § 3 k.k.

Sąd odwoławczy uznał rację obrońcy M. D. w zakresie tego, że ciągu przestępstw z punktu XII nie dopuścił się w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. W uchwale z dnia 15 grudnia 1987r, VI KZP 39/87 Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, że jeżeli w chwili orzekania poprzednie skazanie uległo zatarciu, nie może ono uzasadniać przyjęcia powrotności do przestępstwa w rozumieniu art. 60 § 1 k.k. (obecnie 64 § 1 k.k.) nawet wtedy, gdy kolejne przestępstwo zostało popełnione przed upływem terminu przewidzianego dla zatarcia poprzedniego skazania.

Sąd I instancji wydając zaskarżone orzeczenie w 2017r. dysponował danymi o karalności z dnia 29.12.2016r.(k. 14880), z których wynikało, że M. D. nie figuruje w rejestrze karnym. Stanowiło to o konieczności zmiany wyroku w zaskarżonej części, poprzez wyeliminowanie z opisu czynu i podstawy skazania art. 64 § 1 k.k. Nie został jednak uwzględniony postulat obrońcy o obniżenie kary w tym zakresie, bo choć Sąd I instancji przy omówieniu wymiaru kary dostrzegł działanie w warunkach recydywy, to jednak nie wymierzył kary powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia, a porównanie kar za ciąg przestępstw bez recydywy – 2 lat i w recydywie – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nie wskazuje, że doszło do orzeczenia kary rażąco surowej, mającej w dodatku wpływ na wymiar kary łącznej, która odnosiła się także do czynów jednostkowych.

Zasadniczo tożsame zarzuty: obrazy art. 5 § 2 k.k., 7, 410 k.p.k., 424 § 1 k.k. błąd w ustaleniach faktycznych zarzucili obrońcy J. H. (1), K. S., D. B. (1) i T. B. (1).

Na wstępie stwierdzić należy, że art. 5 § 2 k.k. ma zastosowanie wówczas, gdy pomimo dokonania prawidłowej oceny materiału dowodowego pozostaną nie dające się usunąć wątpliwości, a nie jak uważa obrońca J. H. jakiegokolwiek wątpliwości przemawiające na korzyść oskarżonego. Z kolei uzasadnienie, jako akt następczy po wyroku nie mogło mieć wpływu na jego treść.

Uogólniając, skarżący w apelacjach przekonują, że ustalenia faktyczne winny opierać się wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonych, w zakresie w jakim nie przyznawali się do popełnienia zarzuconych im czynów, przy czym tylko T. B. (1) i K. S. prezentowali w tym względzie konsekwentne stanowisko.

W przypadku T. B. (1), obrońca w apelacji, podobnie jak obrońcy innych oskarżonych nie przyznających się do winy, zakwestionował dowód z pomówienia. Niejednokrotnie w orzecznictwie podkreślano, że dowód taki może być uznany za dowód pełnowartościowy i takie kryteria spełniał dowód z wyjaśnień M. S. (1). Przede wszystkim złożył on wyjaśnienia konsekwentne i logiczne. Skoro oskarżony dokonywał kradzieży z włamaniem, to logicznym było pozyskanie wyspecjalizowanego źródła zbytu, a takim w przypadku biżuterii złotej i srebrnej był jubiler (...), Co prawda oskarżony S. mógł być zainteresowany poprawą

swej sytuacji procesowej, to jednak skarżący nie wykazał, aby miał powód bezzasadnie pomówić T. B. (1). Wyjaśnienia M. S. (1) w postępowaniu przygotowawczym w zakresie swej wiedzy wsparł P. S., a także podtrzymał wyjaśnienia, na końcu procesu. Odnośnie wątpliwości obrońcy stwierdzić należy, że Sąd I instancji wyczerpująco uzasadnił w jakiej części i z jakiego względu dał wiarę wyjaśnieniom P. S.. Na marginesie zauważyć należy, że P. S. dysponował ograniczoną wiedzą dotyczącą T. B. (1), co nie budzi zdziwienia uwzględniając fakt, że to jego brat utrzymywał kontakty z oskarżonym. Wyjaśnienia M. S. (1) zostały pozytywnie zweryfikowane wyjaśnieniami R. W. i P. G., trudniącymi się nabywaniem elektroniki i odzieży, pochodzącej z kradzieży z włamaniem, za co zostali skazani.

Nie osłabia wiarygodności M. S. (1) podnoszony przez obrońcę w apelacji fakt, że u oskarżonego nie zabezpieczono przedmiotów pochodzących z kradzieży w kontekście tego, że biżuteria miała ulegać przetopieniu.

Ponadto z opisu czynów przyjętych przez Sąd I instancji „nabywania w całości, lub części skradzionych przedmiotów ze złota lub srebra” nie wynika, aby oskarżony dopuścił się wykroczeń, a nie przestępstw. Sąd czynił starania w celu doprecyzowania ilości biżuterii i uczynił to w sposób jak najbardziej możliwy. Nawet jeżeli jakaś część skradzionej biżuterii pozostawała w rękach członków grupy, to nie zmienia osądu sprawy w kontekście wyjaśnień M. S. (1), który podał, że pieniędzmi sprawcy włamań dzielili się praktycznie na bieżąco, natomiast biżuteria była gromadzona i sprzedawana zbiorczo. Niemożliwe jest zatem, by T. B. (1) nabył biżuterię w kwocie poniżej 500 złotych.

Na uwzględnienie nie zasługiwał postulat skarżącego o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów, względnie uznanie go winnym paserstw nieumyślnych.

Co prawda M. S. (1) podał, że nigdy nie informował T. B. skąd pochodzi biżuteria, to raczej przyznać należy Sądowi Okręgowemu, że na podstawie takich okoliczności, jak cykliczne nabywanie dużej ilości złotej i srebrnej biżuterii (27 czynów) można wyprowadzić wniosek, że oskarżony przewidywał i godził się na to, że nabywa przedmioty pochodzące z przestępstwa.

Sąd odwoławczy uznał za zasadną argumentację skarżącego, a dotyczącą udziału T. B. w zorganizowanej grupie przestępczej. Oskarżony ten pełnił istotną rolę w istnieniu grupy, lecz nie można dowodowo wykazać, że miał świadomość jej istnienia, skoro kontaktował się wyłącznie z M. S. (1), a ten nie dzielił się z nim żadnymi informacjami. Nawet jeżeli miał także kontakt z D. P. K., to nie jest wiadome czy miał wiedzę na temat charakteru znajomości D. P. K. z M. S..

W związku z tym Sąd odwoławczy uniewinnił oskarżonego od popełnienia czynu z art. 258 par. 1 k.k.

W odniesieniu do apelacji obrońcy D. B. (1), Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Nie jest trafny zarzut obrazy art. 7 k.p.k., mający polegać na odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom D. B..

Nie jest możliwe dokonanie trafnych ustaleń faktycznych w oparciu o dwie wzajemnie wykluczające się grupy dowodów. Słusznie Sąd Okręgowy zauważył, że D. B. prezentował niekonsekwentną linię obrony, gdyż początkowo przyznawał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, następnie już nie.

Rzekoma ogólnikowość depozycji M. S. (1) wskazywana w apelacji, świadczy jedynie o rzetelności przekazu i jednocześnie nie ma wpływu na odpowiedzialność karną D. B.. Stojąc „na czatach” M. S. mógł nie widzieć jakie czynności sprawcze wykonywał oskarżony, lecz nigdy nie twierdził, że odstąpił dobrowolnie od włamania. W przypadku sprawstwa wieloosobowego, nie wszyscy muszą przecież pokonywać zabezpieczenie mieszkania, ale zgodnie z podziałem ról także dokonywać przeszukania.

Kwestia zadawnionego konfliktu pomiędzy D. B., a M. S., również podnoszona w apelacji, pojawiła się dopiero na dalszym etapie postępowania i także mało szczegółowo. Zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak i zeznania P. A. dają podstawę do przyjęcia, że mężczyźni skonfliktowali się w momencie, gdy M. S. (1) zdecydował się składać wyjaśnienia dotyczące osób, które brały udział w przestępstwach. Nie znana jest natomiast geneza, ewentualnego wcześniejszego konfliktu, co uprawniało Sąd I instancji do uznania takiego motywu pomówienia za niewiarygodny.

P. A. swymi zeznaniami zwrócił jednak uwagę na fakt, że został skazany wraz z D. B. za usiłowanie włamania,

a zatem temu oskarżonemu nie było obce dokonywanie przestępstw.

Odnośnie K. S., Sąd Okręgowy dokonał trafnych ustaleń faktycznych, opartych na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, ocenionych swobodnie, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, tym samym bez obrazy wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego – art. 7 i 410 k.p.k. Prawidłowo w aspekcie winy K. S. ocenił wyjaśnienia M. S. (1), P. S. oraz eksponowanego w apelacji D. K.. Między innymi weryfikował je zeznaniami policjanta A. Z., co wyklucza forsowaną w apelacji tezę o manipulowaniu przez M. S. (1) D. K.. Świadek wskazał, że pierwszą osobą, która zdecydowała się współpracować z policją był M. D., kolejnymi M. S. (1), P. S. i D. K.. Brali udział w wizjach lokalnych dobrowolnie, po uprzednim pouczeniu o uprawnieniach procesowych. Świadek nie widział, aby podczas wskazywania miejsc przestępstw ktokolwiek posługiwał się notatkami, czy grypsami.

Relacja świadka zadaje zatem kłam zeznaniom D. K., w których podał, że był instruowany grypsami przez M. S. (1). Jeśli nie byłby jednym ze sprawców – nie dokonałby trafnego wytypowania mieszkań. Jednocześnie nie sposób nie zauważyć, że w/w uaktywnił się w toku postępowania prowadzonego p-ko K. S. i J. H. (1), także przed Sądem odwoławczym, gdzie w piśmie domagał się przesłuchania, nota bene na okoliczności, które wskazywał uprzednio. Wcześniej przyznawał się do czynów, składał wyjaśnienia, brał udział w wizji lokalnej i dobrowolnie poddał się karze, choć nielogiczne byłoby ponoszenie odpowiedzialności przez osobę niewinną.

W odniesieniu do apelacji J. H. (1) (dawniej B.), Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Podobnie, jak w innych apelacjach jej autor proponuje by dokonać wybiórczej oceny dowodów, oparcie ustaleń faktycznych na wyłącznie korzystnej części materiału dowodowego. W przypadku J. H. (1) miałyby się to odbyć z pominięciem wyjaśnień, w których przyznawał się do dokonania przestępstw, wyjaśnień P. S. i D. K. w zakresie w jakim następnie odwołali pomówienie J. H. (1).

Jakkolwiek procedura karna nie daje prymatu wyjaśnieniom z postępowania przygotowawczego, to jednak w logiczny sposób sąd meriti wykazał, że P. S. nie

był prawdopodobny w toku postępowania sądowego co do J. H., a ponadto ostatecznie podtrzymał pomówienie z postępowania przygotowawczego. Nie był to też jedyny dowód w sprawie. Jedynym dowodem nie były także niespójne wyjaśnienia i zeznania D. K..

Alibi przedstawione przez J. H. zostało drobiazgowo przeanalizowane przez Sąd I instancji. Zgodzić się należy z sądem, że mogłoby mieć ono inny wydźwięk, gdyby zostało przedstawione na samym początku, skoro było oskarżonemu, jak twierdzi, znane znacznie wcześniej – tj. w dniu zdarzenia powodującego możliwość odwołania się do niego.

Stan zdrowia oskarżonego wprowadza wątpliwość co do jego sprawstwa, ale nie w rozumieniu art. 5 par 2 k.p.k., jak uważa obrońca. Fakt przestrzelenia obu nóg został potwierdzony zeznaniami żony A. H., ale ze względu na brak dokumentacji medycznej, nie podnoszenie tej okoliczności po zatrzymaniu oskarżonego uniemożliwił uznanie go za pewny i niepodważalny, a co bardziej istotne – uniemożliwiający popełnienie przestępstw.

Jeśli przeanalizować uzasadnienie wyroku Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 29.08.2011r., sygn. akt II K 329/10, do którego w pismach odwoływał się oskarżony, to został on uniewinniony od włamania dokonanego do mieszkania w dniu 20 stycznia 2010r. wspólnie z D. K. i nieustaloną osobą, lecz powodem uniewinnienia nie była kontuzja nóg (pomimo opinii biegłego), tylko brak dowodów, że był jednym ze sprawców. Świadek nie widział wszystkich sprawców zdarzenia i w związku z tym nie było wiadome, w którym momencie J. H. (1) wsiadł do samochodu D. K.. Sąd jednak bardzo krytycznie odniósł się do linii obrony oskarżonego, tłumaczącej jego obecność z dala od miejsca zamieszkania chęcią zakupu samochodu.

Sąd Okręgowy zadał sobie wiele trudu by sprawdzić wersję przedstawianą przez J. H. na dalszym etapie postępowania. Przesłuchał lekarza M. K., E. S., M. U. oraz uzyskał opinię biegłego S. M.. Przeprowadził też dowód z zeznań policjantów konwojujących oskarżonego.

Zasadnie sąd a quo zwrócił uwagę na to, że oskarżony lekarzom, z którymi miał kontakt podawał różne okoliczności odniesienia obrażeń i daty.

J. H. (1) został zatrzymany 20.01.2010r. Według jego wyjaśnień, postrzelenia obu nóg miał doznać w nocy z 9

na 10.11. 2009r., a w dniu zatrzymania poruszał się przy pomocy kul.

Lekarz M. U. nie stwierdził istnienia przeszkody zdrowotnej uniemożliwiającej osadzenie oskarżonego w areszcie i nie kojarzył osoby, która skarżyłaby się na postrzelenie nóg.

Z kolei w książeczce zdrowia w dniu 25 stycznia 2010r. zapisano: „stan po urazie, cztery tygodnie wstecz, rana kluta uda prawego”. W badaniu przedmiotowym stwierdzono ropień podudzia lewego i drętwienie kończyny dolnej prawej. Nie zawarto informacji o utykaniu, czy poruszaniu przy pomocy kul łokciowych.

W dniu 3 marca 2010r. odbyła się konsultacja ortopedyczna. Po wizycie zapisano „stan po postrzałku uda prawego i podudzia lewego dwa miesiące wcześniej”.

Biegły M. napotkał na trudności w opiniowaniu, albowiem oskarżony nie posiadał dokumentacji, w tym prześwietlenia, zaś w czasie badania rany były wygojone, pozostały blizny. Biegły zaopiniował hipotetycznie w zakresie możliwości samodzielnego poruszania się J. H. (1), w tym prowadzenia samochodu. Jego zdaniem zdolności motoryczne uzależnione były od tego, czy doszło do uszkodzenia kości, czy tylko mięśni, a także od przebiegu gojenia ran. Im mniejsze obrażenia, tym krótszy okres leczenia. Nie był w stanie na podstawie istniejących dowodów przesądzić o rodzaju narzędzia, po użyciu którego pozostały blizny i czasu powstania obrażeń. Opinię tę zasadnie uznano za obiektywną, przeciwieństwo do opinii biegłego J. J. opiniującego w C. do innej sprawy, który bezkrytycznie oparł się na wywiadzie z J. H..

W przedmiotowej sprawie wyłącznie A. H. – żona oskarżonego w pełni potwierdziła linię obrony oskarżonego, co do postrzelenia w nocy z 9/10 listopada 2009r. i niemożności samodzielnego poruszania się. Zauważyć jednak należy, że J. H. (1) zarzucono czyny zaistniałe w okresie od 16 listopada 2009r. do 18 stycznia 2010r. Oskarżonego zatrzymano 20 stycznia 2010r. poruszającego się samochodem z D. K. i z żadnego bezstronnego dowodu nie wynika by miał on problemy z poruszaniem widoczne dla każdego. Uznając za miarodajne informacje podane lekarzom, bowiem nie stanowiły jeszcze przemyślanej linii obrony, to obrażeń nóg oskarżony doznał pod koniec grudnia 2009r., lub na początku stycznia 2010r., co podważa

wiarygodność jego wyjaśnień oraz zeznań A. H.. Ponadto należy mieć na względzie, że oskarżony prezentował rozbieżne postawy procesowe: przyznanie się do winy, jak też zaprzeczenie winie, a istotny z punktu widzenia odpowiedzialności karnej fakt ujawnił dopiero w toku postępowania sądowego.

Rację należy przyznać sądowi meriti, że nie jest istotne kiedy oskarżony doznał obrażeń kończyn dolnych, ale czy jego stan zdrowia umożliwiał mu wzięcie udziału we włamaniach, chociażby w charakterze obserwującego miejsce zdarzenia z pozycji pasażera samochodu, jak zdarzało się to w przypadku M. S. (1) i P. S..

W tej sytuacji, Sąd odwoławczy uznał za prawidłową i zgodną ze wskazaniem art. 7 k.p.k. ocenę depozycji M. S. (1), P. S. i D. K. w zakresie w jakim obciążyli J. H. (1). M. S. (1) składał wyjaśnienia w sposób konsekwentny, nie pomijając również swego udziału w zdarzeniach. Ponieważ M. S. brał udział w licznych kradzieżach z włamaniem, w różnym składzie osobowym, Sąd Okręgowy jego wyjaśnienia weryfikował innymi dowodami i przypisywał winę wyłącznie w niespornych przypadkach.

Niezasadne okazały się apelacje kwestionujące istnienie zorganizowanej grupy przestępczej i świadomość oskarżonych uczestniczenia w tej strukturze.

Grupa przestępcza posiadała stosunkowo niski stopień zorganizowania, lecz jej działanie wykraczało poza działanie wspólnie i w porozumieniu. Kluczową rolę pełnił M. S. (1), który zabezpieczał odbiorców skradzionych przedmiotów. Na przestrzeni wielu miesięcy grupa dokonała szeregu przestępstw, najczęściej kilku w przeciągu dnia. Zgromadziła stosowne narzędzia w postaci łamaków oraz podręczniki, wypracowała mechanizm działania. Była to grupa wieloosobowa, której skład spajał M. S. (1) i P. S.. Sprawców łączyły więzi towarzyskie, stąd nawet w przypadku miesięcznego udziału D. B. (1) nie można mówić o braku świadomości udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.3 <u>1</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<p><u>Wyrokiem z dnia 19.11.2020r. Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy orzeczenia o karze wobec M. D., J. H. (1), K. S. i D. B. (1).</u></p>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
<p>Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art.438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy kara nie uwzględnia należycie stopnia jego społecznej szkodliwości oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego.</p> <p>W kontekście powyższego stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary. Kary są współmierne do społecznej szkodliwości czynów oraz winny przynieść pozytywny skutek w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.</p>	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrokiem z dnia 19.11.2020r Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>1. z czynu przypisanego M. S. (1) i P. S. w punkcie III 9 (pkt XI a.o.) wyeliminował nazwisko M. D., z czynu z punktu III 29 (pkt XXXI a.o.) przypisanego M. S. (1) i J. H. (1) wyeliminował nazwisko P. S., z punktu 55 (pkt LVII a.o.), z punktu III 58 (pkt LX a.o.) przypisanych P. S. i M. D. wyeliminował nazwisko M. S. (1), jak też z opisu czynu z punktu III 86 (pkt LXXXIX a.o.) przypisanego P. S. i K. S. wyeliminował nazwisko M. S. (1);</p> <p>2. zmienił wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonych P. S., M. D. i T. B. (1) w ten sposób, że:</p> <p>a) karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną P. S. w punkcie XXII obniżył do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności;</p>	

b) z opisu czynów przypisanych M. D. w punkcie XII (w podpunktach od 1 do 7, punkty – CXLIII, CXLIV, CXLV, CXLVI, CXLVII, CXLVIII, CXLIX a.o.) wyeliminował działanie w warunkach recydywy, a z kwalifikacji prawnej - art. 64 § 1 k.k.;

c) uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności z punktu X wymierzonej T. B. (1),

- uniewinnił T. B. (1) od popełnienia czynu z punktu II (pkt II a.o.), eliminując z opisu czynu przypisanego pozostałym oskarżonym jego nazwisko oraz sposób działania, a kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa,

- w punkcie IX, w odniesieniu do podpunktów od 1 do 27 wyeliminował z opisu czynów „działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”,

- karę pozbawienia wolności wymierzoną w punkcie IX na podst. art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. obniżył do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. utrzymał w mocy w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec P. S., M. D., T. B. (1) i w zaskarżonej części wobec M. S. (1) oraz zaskarżony wyrok wobec J. H. (1), K. S. i D. B. (1);

VI. na podst. art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył P. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 30 stycznia 2010r. i od 10 marca 2010r. do 10 lutego 2011r., a T. B. (1) w dniu 10 marca 2010r i od 01 września 2010r. do 23 grudnia 2010r.;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. R. - 840 (osiemset czterdzieści) złotych powiększone o 23 % VAT od tej kwoty, na rzecz adw. A. M. 720 (siedemset dwadzieścia) złotych powiększone o 23 % VAT od tej kwoty, a na rzecz adw. A. P. i adw. O. B. po 600 (sześćset) złotych, powiększone o 23 % VAT - wszyscy Kancelarie Adwokackie w W., tytułem wynagrodzenia za obronę pełnioną z urzędu przed Sądem II instancji;

VIII. zasądził od oskarżonych koszty sądowe w postaci opłat w kwotach od:

1.- M. S. (1) – 6.400 (sześć tysięcy czterysta) złotych ,

- M. D. – 4.400 (cztery tysiące czterysta) złotych,

- J. H. (1) – 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych,

<p>K. S. – 2.000 (dwa tysiące) złotych, - D. B. (1) – 700 (siedemset) złotych za postępowanie odwoławcze; 2.- P. S. 6.600 (sześć tysięcy sześćset) złotych, - T. B. (1) 2120 (dwa tysiące sto dwadzieścia) złotych, za obie instancje, 3.wydatkami dotyczącymi wszystkich oskarżonych za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany.</p>	
<p>Oskarżony T. B. (1) został uniewinniony od udziału w zorganizowanej grupie przestępczej z powodu niemożności przypisania mu świadomości istnienia takiej grupy. Spowodowało to konieczność uchylenia kary łącznej i wymierzenia nowej kary. Sąd Apelacyjny uznał, że czyn ciągły polegający na nabyciu znacznej ilości biżuterii, mierzonej kilogramami i pochodzącej z przestępstwa zasługuje na wymierzenie kary o charakterze bezwzględny. Gdyby nie paserzy nie byłoby tak opłacalne dokonywanie kradzieży z włamaniem. Niemniej jednak sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność T. B. i uznał, że kara w rozmiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów.</p> <p>Sąd odwoławczy uznał, za rażąco niewspółmiernie surową karę 8 lat pozbawienia wolności orzeczoną wobec P. S.. Sąd I instancji wskazał okoliczności mające wpływ na wymiar kary, jednakże nie doszacował okoliczności łagodzącej, jaką było złożenie wyjaśnień, które pomimo zmienności posłużyły do poczynienia ustaleń faktycznych. Ponadto obniżenia kary do 6 lat pozbawienia wolności wymagała wewnętrzna sprawiedliwość wyroku wynikająca chociażby z porównania kar orzeczonych wobec P. S. i M. D., pomimo że nie spełnił on warunków do nadzwyczajnego złagodzenia kary</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku	
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku. Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV V	<p>Na podst.par. 17ust. 1 pkt 5 i par. 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o wynagrodzeniu dla obrońców z urzędu, stosownie do czynności, które wykonywali.</p> <p>Uwzględniając treść art. 624 par. 1 k.p.k. oraz art. 2 ust. 2, 5, 6 , art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz, U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zmianami Sąd orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.</p>

7. PODPIS
Ewa Leszczyńska – Furtak Anna Zdziarska Katarzyna Capałowska

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca M. S. (1)
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	uchylenie	# zmiana

<i>1.3. Granice zaskarżenia</i>		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy P. S.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca M. D.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca J. H. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	5	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca D. B. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. <u>Granice</u> <u>zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	6	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca T. B. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		
1.3.1. <u>Kierunek</u> i <u>zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	7		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca K. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. <u>Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. <u>Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	zmiana